

FIDESCO

ORGANISATION CATHOLIQUE DE SOLIDARITÉ INTERNATIONALE

Fidesco Frankrijk – 91 bd Auguste Blanqui
75013 Paris - France
Tél.: +33 (0)1 58 10 74 80
e-mail : contact@fidesco.fr
www.fidesco.fr

Fidesco België – 93 av Val St Georges
5000 Namur – België
Tel (Fr) : +32 (0)496 91 11 85
Tel (NL) : +32 (0)493 02 13 33
e-mail : contact@fidescobelgium.be
www.fidesco-international.org

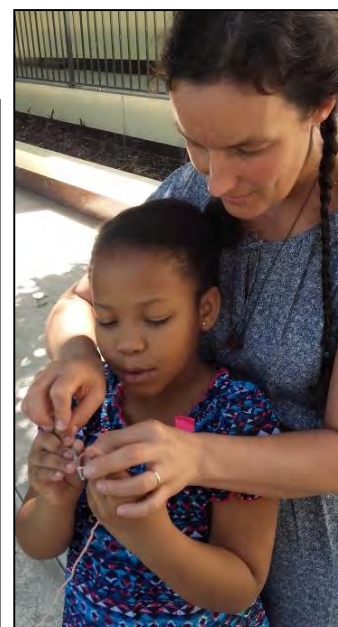
Pierre et Anne-Claire Dufaux
Projectleider
Pedagogische projectleider
Port-au-Prince – Haïti

Adres :
Familie Dufaux
aux bons soins des Sœurs de Cluny
139, av. John Brown – BP 1303
Port-au-Prince
HAÏTI (Grandes Antilles)

Courriel : anneclairedufaux@yahoo.fr
dufaux_pierre@yahoo.com

Date : Maart 2017

Missie Rapport n° 2

Beste peters,

Het is wel met een beetje vertraging, maar we wensen jullie een mooi jaar 2017, rijk aan vrede en vreugde!

Dank voor het steeds talrijker aantal personen dat ons steunt. We zijn diep geraakt door uw beslissing om ons financieel, vriendschappelijk en spiritueel te steunen... Jullie gedachten, gebeden, brieven, mails en berichtjes verheugen ons zeer!

Het is voor ons een grote vreugde te weten dat jullie deelnemen aan ons grote avontuur en dat jullie stap na stap volgen wat wij meemaken... Dank aan eenieder!

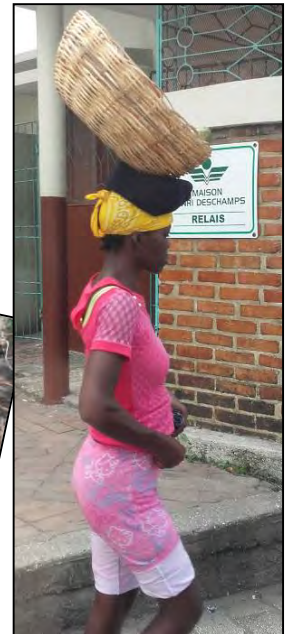
Sa k pase ? (Welk nieuws?)

We zijn nu sedert 6 maanden in Haïti : onze aankomst lijkt al zó ver! En nochtans, we weten wel dat we nog veel te ontdekken hebben. Elke dag brengt zijn lading nieuwigheden, bewondering, vermoeidheid ook.

Qua ontdekking, wat ons het meeste treft, is dat niets de Haïtianen kan stoppen... Alles is mogelijk! Enkele voorbeelden in beeld : **Lari a** (de straat)

We kruisen elke verkopers die een enorme vracht op hun hoofd dragen... 15 plateaus van 30 eieren, balen vol met klederen, planken, stoelen... en zelfs peterselie!

Voor de Haïtianen is er altijd plaats!
Hier ziet u een tap-tap (een omgebouwde pick-up) die plaats biedt aan minstens 15 personen! Zonder de bagage mee te rekenen!
Pa gen pwoblèm! (Geen probleem!)

Of zoals een haïtiaanse journalist uit het einde van de 19de eeuw zo goed verwoordde :

“In dit land is het onmogelijke mogelijk en het mogelijke onmogelijk. Onthoud dit goed en je zal je over niets verwonderen, of eerder zal je je verwonderen over het feit dat men zich nog over iets kan verwonderen.”

Nog meer dan ons doen glimlachen, dwingen de Haïtianen onze bewondering af want **yo ap bat pour lavi** : ze vechten om te leven. Ze vinden duizend jobkes uit om te overleven : schoenen poetsen, verkopen van oa groenten, ze bieden per opbod hun diensten aan, tweede-handskleding, huishoud producten ingroote aantal aangekocht en in kleine zakjes verkocht ...

Een ander niet te omzeilen gegeven in de straat zijn **de hopen ‘fatra’**. Afvall! Komende uit een land waar we sorteren, composteren en werkelijk bewust zijn dat we onze Aarde moeten beschermen, is het een grote schok...

De straten zijn werkelijk overspoeld met afval : overal verspreid of in reusachtige bergen, het afval beheerst het straatbeeld.

Een grote uitdaging voor het onderwijs is de **opvoeding tot netheid** : de handen wassen, afval in de vuilbak werpen... niet enkel uit burgerzin, hier is de inzet ook de gezondheid!

Al dit afval dat op straat ligt, wordt ter plaatse verbrand of in de “ravines” geduwd, die uitmonden in de zee, beneden Port-au-Prince...

Pierre heeft heel snel, met planken die in de tuin lagen, een compostbak gemaakt. In het begin probeerden wij plasticflessen te vermijden, stockeerden wij blikken in een kartonnen doos, niet wetende wat er mee te beginnen... een allegaartje, en dan?...

Voor de rest helaas, verbranden we ... Soms kruisten we wel enkele vuilniswagens in verafgelegen straten, maar meestal zijn ze omringd door 20 m² op te rapen afval.

Matthieu en Typhaine – een ander Fidesco-koppel dat in dezelfde binnenplaats woont – zijn moedig op zoek gegaan naar een organisatie die vuilbakken ophaalt... De aanhouder wint – ze zijn hun zoek- tocht begonnen in oktober – een vuilniscontainer is op een morgen opgedaagd... in februari! Het is een kleine getuigenis voor de bewoners van onze wijk, maar op zijn minst, ze zien de vuilnismannen 2 maal per week stoppen voor onze deur. En zelfs als de hoop fatra op het voetpad vóór onze deur niet veel vermindert, verliezen we de moed niet...

De straat is ook de plaats voor ontmoetingen en we vallen wel op : blank, met 4 kinderen, spreken de voorbijgangers ons dikwijls aan om te zeggen dat we een mooie familie zijn en om te vragen of de kinderen van dezelfde vader en moeder zijn!

De familie is zeer beproefd in Haïti en ouders die samenleven kan je op één hand tellen in de school waar Anne-Claire les geeft. We beseffen dat dit ook deel is van onze missie : getuigen wie we zijn, dat een stabiel gezin mogelijk is..

Op een dag is een autobestuurder zelfs gestopt om Pierre te feliciteren, en hebben we gemerkt hoe belangrijk het is : **“bescheiden maar billijk”!** Ons te voet of met het openbaar vervoer verplaatsen laat ons toe mensen te ontmoeten, te delen en eenvoudig te getuigen van wie we zijn. Moesten we over een auto beschikken, we zouden deze waardevolle ontmoetingen niet hebben.

De negatieve kantjes : het zijn dezelfde als deze welke we in Frankrijk zouden kunnen ervaren : vermoeidheid, ontmoediging, ongeduld! Het grote verschil is de temperatuur! De Haïtianen vinden het nu fris. Ze dragen mutsen, parka’s, polairs... en wij, we blijven dikke druppels transpireren. We vragen ons af hoe we de zomer gaan doorkomen ☺.

Ou kap danse ? (*Kan je dansen?*)

In het algemeen houden de Haïtianen van feesten! Elke gelegenheid is goed, op elk moment en ... op gelijk welk uur! Soms tot diep in de nacht ...

Sinds onze aankomst hebben we verschillende feesten meegemaakt.

Eerst en vooral **Kerstmis** : wat ons een beetje raar leek bij 30° C in de schaduw en slippers aan de voeten! Maar vanaf november zag je versierde moto's en lichtrendieren in de straat, en zo werd het evident : Kerstmis naderde!

Kerstmis vieren op school is voor de kinderen “in kleuren” naar school gaan, t.t.z. niet in uniform! Ze waren niet zeer gemotiveerd, want feest vieren betekent hier dansen en heupdansen op oorverdovende muziek!

Na een mooie Kerstviering bij de Zusters, hebben wij onze huiseigenares – die alleen is – ontvangen en vreugdevol en sober Kerst gevierd, gericht naar de essentie : Jezus in de kribbe (door de kinderen met zoutdeeg gemaakt).

Kerstmis, het was ook de gelegenheid voor onze eerste vakantie buiten Port-au-Prince. Even het jachtige leven in de hoofdstad verlaten heeft ons goed gedaan en we konden herbronnen in een ander huis van de Zusters van Cluny.

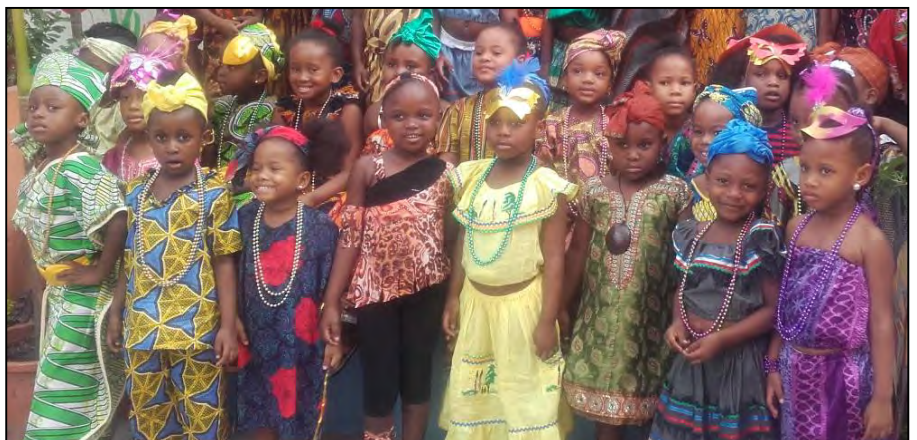

Een ander soort feest, een beetje speciaal gezien het gespannen politiek klimaat, is de **verkiezing van Jovenel Moïse** tot president van Haïti. Verkozen met 55 % van de stemmen, verwachten zijn kiezers veel van hem. De aanstellingsceremonie is zonder problemen verlopen en de toespraak van de nieuwe president klinkt veelbelovend.

En de festiviteiten gaan voort met : **het carnaval!** In Haïti heeft het carnaval plaats op vastenavond – tot daar niets uitzonderlijks – maar er wordt “geoefend voor carnaval” vanaf de maand januari!

De **rara*** lopen door de stad, de carnavalswagens rijden voorbij en de muziek laat de stad daveren met zijn bassen en dit elke zondag tot vasten-avond!

Onze kinderen zijn terug “in kleuren” naar school gegaan, weinig verkleed omdat we de gewoontes nog niet kenden, we zullen volgend jaar beter doen!

* De **rara** zijn groepen mensen die al dansend achter de muzikanten aan lopen door de stad en op de buiten.

De missie van Anne-Claire

In het **externaat** wordt mijn rol duidelijk :

- ❖ Ik geef nog altijd met veel plezier catechese in het 7de jaar. Mijn babbelkousen beginnen in te zien dat ik van hen niet hetzelfde verwacht als de andere leerkrachten en dat maakt hen soms onzeker! Mijn tests zijn niet gebaseerd op van buiten leren, maar op overwegingen die zij gehoord hebben, hun eigen mening, hun voornemens... Sommigen gaan hier goed in mee, en we hebben interessante en diepe gedachtenwisselingen over affectieve en seksuele opvoeding of ook over de dood, naar aanleiding van het overlijden van de papa van één van de leerlingen.

Ik ben geraakt door de verhalen van mijn leerlingen... Weslande is wees sinds de aardbeving, Olifrana is ge-adopteerd door de zusters, ook na de aardbeving. De papa van Rose-Hermite is gestorven aan de gevolgen van zijn verwondingen :

Zuster Edwige en de leerlingen van de 3de cyclus

hij heeft tijdens de aardbeving zijn twee kinderen beschermd met zijn lichaam en betonblokken op zijn hoofd gekregen : hij is onlangs gestorven aan een hersentumor... Hier maakt de dood deel uit van het leven... Ik realiseer mij dat in onze vrijgevochten westerse maatschappij twee grote taboes zijn : seksualiteit en dood! Hier leren we omgaan met de dood, deze te integreren in ons leven. Het is opbouwend in de beide betekenissen van het woord...

- ❖ Mijn rol als “CPE” wordt beetje bij beetje duidelijk : véél meer dan mijn pedagogische rol in de klassen, moet ik mij er van vergewissen dat de leerkrachten hun klas in de hand houden, dat de leerlingen gedisciplineerd zijn. Ik voel mij nog niet heel erg gemakkelijk om gezag te nemen over leerlingen die allemaal een hoofd groter zijn dan mij!! Maar het komt!

Enkele leerkrachten van de lagere school

-Tijdens het 1ste trimester heeft Zr. Edwige mij gevraagd de leerkrachten wiskunde van de 3de cyclus te observeren omdat de resultaten te zwak zijn. Mijn observatie bracht tekorten aan het licht in het 7de en 8ste leerjaar, dus moest er in vorige leerjaren gekeken worden waar het probleem zich situeert : ik ben dus aangesteld om de 1ste en 2de cyclus te observeren : ik ben zeer verheugd om de leerlingen van de lagere school terug te vinden!

Het grootste obstakel is het “klakkeloos opzeggen”, samen met het “van buiten leren”. De kinderen herhalen de lessen en de “trucs en tips” zonder te begrijpen. Op geen enkel moment wordt van het kind redenering of analyse verwacht.

Het klassikaal opzeggen heeft nefaste gevolgen : het is onmogelijk om te weten wie de les begrepen heeft en wie niet. Er is weinig ruimte voor vragen en reflectie. Zr. Edwige is zich hiervan bewust, en vecht hiertegen. Maar de leerkrachten zijn aldus gevormd, en dit sinds hun prille jeugd... het concept van pedagogische differentiatie begint te dagen in de normaalscholen, maar is nog niet toegepast in de klassen.

❖ De link met mijn 2de missie.

In het vorige rapport heb ik jullie uitgelegd dat 3 congregaties zich gegroepeerd hebben om **Eduquat** – Education de Qualité pour Tous – te vormen. Een associatie waarvan het ambitieus project is : de kwaliteit van het onderwijs verbeteren, dit door gebruik te maken van de informaticahulpmiddelen.

De coördinatrice van het project (Mevr. Anouk) heeft vastgesteld dat de voorafgaandelijke vorming van de leerkrachten nog niet gebeurd is... Het materiaal (tablets en Interactief Systeem) is in de scholen aanwezig sedert september, maar in 7 op de 9 scholen zat het nog in de originele verpakking.

Het uitwerken van de programma's is dus op stand-by geplaatst en Mevr. Anouk heeft mij aangeworven als pedagogische consultant om de vorming van de 150 betrokken leerkrachten te coördineren. Gedurende twee dagen per week ben ik dus niet in het Externaat in Bas-la-Ville, maar hoog in de heuvels, in Pétionville, waarheen het merendeel van de bedrijven en kantoren verhuisd zijn na de aardbeving van 2010.

Eerst en vooral heb ik, aan de hand van een vragenlijst, de noden van elke school opgelijst. Het was de gelegenheid om 2 andere congregaties te ontdekken : de **FIC** (Frères de l'Instruction Chrétienne) en de **Dochters van de Wijsheid** (een knipoog naar Bretagne, daar deze orde gesticht is door St. Louis Marie Grignon de Montfort)!

Bij deze gelegenheid heb ik Port-au-Prince doorkruist om de directeurs te ontmoeten. Ik ben omvergeblazen door hun inzet en de vruchtbaarheid van hun roeping... ze zijn volledig toegewijd aan hun missie en de leerlingen zijn hun kinderen! Ze geven hen tegelijk genegenheid en ruggengraat, hetgeen ten zeerste ontbreekt in hun opvoeding.

Nadat de vragenlijsten uitgepluisd waren, hebben we contact genomen met het ESIH (Ecole Supérieure d'Infotronique d'Haïti), dat

studenten in innovatie- en informatietechnologie vormt. Samen hebben we een 30uren lespakket samengesteld, verdeeld over meerdere dagen. De uitdaging is bijzonder groot : er is een groot verschil in de kennis van de leraren: sommigen zijn aan het oefenen om de dubbel-klik te beheersen, anderen kunnen vlot met de informatica overweg.

Het onderwijs in Haïti

De rol van de congregaties inzake onderwijs is van het allergrootste belang. In Haïti komt de elite van het land uit de scholen van de congregaties en het zijn over het algemeen pioniersscholen: wanneer Nationaal Onderwijs richtlijnen geeft, zijn zij de eersten om deze toe te passen, daarna volgen de nationale scholen. Het is ook een financiële kwestie, want het budget van Nationaal Onderwijs is belachelijk laag. De leraren van de Nationale Scholen zijn onregelmatig betaald of zelfs helemaal niet.

De eerste vormingsdag was niet evident, want ik werd onmiddellijk verantwoordelijke – logistiek ge- bombardeerd! Deze rol behelst tegelijk de bevoorrading van de toiletten met zeep en papier en de verschillende zalen met informativamateriaal! Deze die mij een beetje kennen, kennen ook mijn computerniveau... mijn plan trekken in Word en Excel, gaat nog, een informatica-netwerk beheren of de installatie van de TNI (interactief whiteboard), dit is een andere knipoog van de Heer, een beetje ironisch deze keer! Maar de vorming is ge- start en de

leerkrachten zijn opgetogen om met deze toestellen, welke hen soms schrik Inboezemen, te mogen werken. Volgende stap : het gebruik van deze programma's inbouwen in hun lesvoorbereiding! Een heel programma voor de komende 3 maanden!

De missie van Pierre

1. De CHR: de school van de Broeders van St. Alphonse-Marie Liguori

Na mijn bezoek aan de site van de school die vernield werd door de orkaan Matthew – in de bergen tussen Léogâne en Jacmel – was ik zeer geraakt door de dagelijkse omstandigheden en het zeer emotionele gesprek met de broeders, die tijdens de orkaan ter plaatse gebleven zijn.

Ik heb alles in het werk gesteld om dit project tot een goed einde te brengen en een verregaande renovatie van het huis van de broeders te bekomen. Het was voor mij onmiddellijk duidelijk dat deze broeders een minimum aan comfort nodig hebben om zich 200% te kunnen inzetten voor hun leerlingen. Om dit levensproject te realiseren heeft de CHR een solidariteitsoproep bij al zijn leden gedaan om dit aanzienlijk budget te verzamelen! We hebben een raming gemaakt, onderhandeld met een aannemer in wie de zusters vertrouwen

hebben, daarna heb ik mijn eerste voorstel opgemaakt met de beschrijving van de werkzaamheden. Dit heeft geleid tot de ondertekening van het contract voor de wederopbouw van de school Trois-Bois en de grondige renovatie van het woonhuis van de broeders. Twee dagen na de ondertekening van het contract zijn we met een ploeg van 15 man gestart met het uitzetten van de bouwplaats en het uitgraven van de funderingen...

In Haïti, wanneer het geld wordt vrijgegeven, kunnen de werken dus heel snel opstarten... Een week later werden de eerste betonblokken geplaatst en ontstaat een waterreservoir van 13000 l. De 2de week rijzen de eerste muren van de nieuwe keuken uit de grond op... zeer efficiënt! Een beeld dat voor altijd op ons netvlies gegraveerd zal blijven :

Het water voor de bouw wordt met ezeltjes naar boven gebracht!

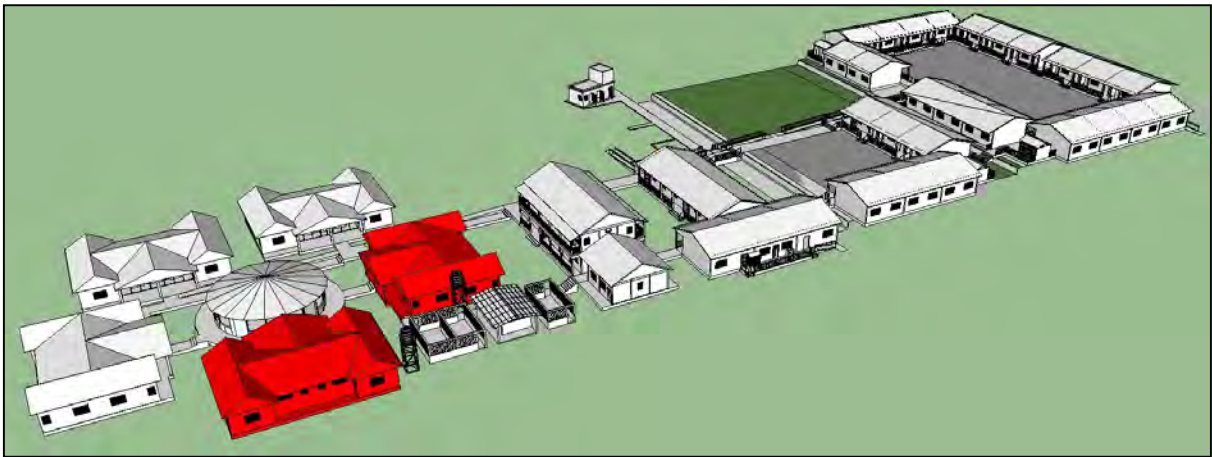
Het grootste deel van de renovatie is bijna gereed en we zien reeds de muren van de toekomstige schoolgebouwen.

Waarlijk, als de wil er is, is alles mogelijk hier in Haïti!

La Tramblye : Uiteindelijk, als gevolg van de bespreking en het niet-ondertekenen van het contract van projectmanagement – veel te duur – voorgesteld door het architecten-bureau, heeft de CHR beslist een andere onderneming te zoeken... Misschien kan ik aan het project werken als ontwerper, Op dit ogenblik werk ik sporadisch aan het voorlopig project. Ik voorzie een belangrijke bijdrage te verrichten in het definiëren van oppervlakte-berekeningen en algemene budgettering... Op te volgen...

1- Bij de Zusters van Cluny : La Madeleine : het internaat

Aan dit project werk ik samen met Tiaré, een andere Fidesco vrijwilligster. Wij hebben een offerte aangevraagd voor 2 van de 5 huizen voor internen op de site La Madeleine. Dit beantwoordt aan de vraag van de zusters om hulpbehoevende kinderen te onthalen.

Rechts, de bestaande gebouwen, links het project Internaat

We voeren het werk uit dat voorbereid werd door de vorige vrijwilligers die de plannen getekend hebben, en de 1ste bouwfase van het project La Madeleine begeleid hebben. Elk van de 2 huizen zal reeds in september 20 weeskinderen ontvangen. Na de offerte-aanvraag hebben we de voorstellen van 5 ondernemingen vergeleken..

Twee ondernemingen beantwoorden het best aan onze vraag : hun bod paste in ons budget. Wij hebben, in samenspraak met de zusters, het bedrijf gekozen dat het meeste vertrouwen inboezemde. Dit heeft tot de ondertekening van het contract en tot realisatie van de werken geleid.

De werken zijn enkele dagen later gestart, met de inplanting van de twee gebouwen in aanwezigheid van een landmeter gewapend met een theodoliet! Dit is een tamelijk gesofisticeerd toestel en ik was zeer verheugd dit nog eens te kunnen gebruiken... Daar de bouw gebeurt op een actieve locatie – de school is elke dag open – was het nodig om de werf goed te organiseren, vuilbakken te voorzien (ik wilde een propere werf), plaatsen waar de arbeiders kunnen eten zonder op de grond te zitten enz...

De landmeter was nauwelijks klaar met zijn metingen, gingen de arbeiders aan het werk – met pik en houweel – om de sleuven van de funderingen uit te graven 1,1 m diep. Het bedrijf heeft voor handwerkers gekozen, eerder dan graafmachines, omdat dit aan de lokale mensen werk geeft en omdat het veiliger is op de werf... persoonlijk vind ik dit een goed initiatief... Eenmaal de sleuven uitgegraven, wordt de bewapening van de fundering klaargemaakt, en de anti-aardbeving-kolommen worden door de betonvlechters voorbereid : hier ook, een indrukwekkende techniek-beheersing, alles wordt ter plaatse geplooid en onderling verbonden... mooi werk... dit is alles mooi afgemeten, om het verschil in afmetingen van de beton- stenen op te vangen, dit alles in zeer warme omstandigheden.

De funderingen van het 1ste huis zijn klaar en we zijn begonnen met de afvoer van de toekomstige sanitaire installaties en van de elektriciteit ; de bewapening van de vloerplaat is aan de gang...op dezelfde

manier, kant en klaar ijzervlechters bestaat hier niet, dus wordt alles met de hand gemaakt en dit gaat zeer snel... het is mooi werk!

Alles gebeurt hier met goed humeur en in goede verstandhouding met iedereen, men moet vastberaden maar rechtvaardig zijn om zich aan elke situatie aan te passen... Daarentegen moet men scherp toezicht uitoefenen indien men het beoogde resultaat wil hebben... bvb. er ontbreekt een afloop in de douche, de buizen van de lavabo's moesten aan de binnenkant in de façademuur zitten, maar de loodgieter heeft ze aan de verkeerde kant gezet, aan de buitenkant van het huis!... Maar ja, hier zegt men *pa gen pwoblèm* en ze passen alles weer aan zonder te klagen of te morren...

Bij het 2de gebouw, groot probleem... de aannemer heeft zich van niveau vergist en het gebouw is 60cm te hoog volgens het plan... Opnieuw, zich aanpassen en altijd bij hen zijn om te controleren... we zijn dus overeengekomen om niet alles af te breken maar om het metselwerk van de funderingen met 40 cm te verlagen... dit alles op kosten van de aannemer... aïe, aïe, aïe...

En altijd talrijke toekomstige projecten!

La Madeleine : refter voor 160 kinderen. De zaal kan ook dienen als multifunctionele zaal zoals kapel, conferentiezaal, feestzaal, etc...

Jacmel : bouw van een huis voor de Zusters op de schoolsite.

L'école Sainte Rosalie : toiletten, herstelling van waterreservoir, bouw van een nieuwe keuken.

Het hoekje van de timoun

6 maanden later... Onze timoun zijn gehaïtianiseerd! Het aanpassingsvermogen van de kinderen is onvoorstelbaar. Alhoewel we dit reeds wisten, het live meemaken, nadat we ze “ontworteld” hebben, is toch heel bijzonder! Ze missen nog steeds heel erg hun vriendjes, maar voor de rest heeft de tijd zijn werk gedaan.

Ziehier een typische dagindeling :

5u30 : vóór-ontwaken door de haan, de geiten en de geur van gebakken loof bij de buurvrouw
6u00 : Mama komt ons wekken
6u30 : ontbijt met pen, mamba (brood, pindaboter) en jam van exotische vruchten : mango, grenadia, chadèque. En poedermelk “Bongù” (dat zijn naam niet verdient) :
Beurk! Het ruikt naar poedermelk voor de kalfjes!
7u00 : we springen in onze uniform, maken ons tussendoortje klaar en ook onze waterflessen
7u43 : vertrek naar school (op 50m van ons huis, meestal vertrekken we als de bel gaat!)
7u45 : ochtendgebed en hijsen van de vlag
8u00 : start van de lessen
10u30: speeltijd waar onze medeleerlingen een “tussendoortje” nemen : feitelijk een laat ontbijt want velen van hen komen van ver en verlaten heel vroeg hun huis om naar school te komen
10u45 : herneming van de lessen
13u30 : einde van de school. We ruilen met plezier onze uniform voor short en tee-shirt en gaan aan tafel. Mirancia, die ons helpt met het huishouden, heeft *diri pwa* (rijst met bonensaus) klaargemaakt, hèt traditionele haïtiaanse gerecht.
14u00 : ...start van het huiswerk. Gelukkig hebben de Zusters aangedrongen dat of papa of mama bij ons is, want het is veel werk... Niemand van ons vindt dit leuk : we moeten veel lessen van buiten leren.
16u30 : einde van het huiswerk. Tijd voor ontspanning : lectuur en spelletjes.
17u30: koude douche! Brr! Voor het ogenblik is het lastig, en eenmaal per week zet mama een beetje water te warmen.
18u00 : licht avondmaal, want het haïtiaans dieet is tamelijk olie-rijk.
19u00 : diensten in het gezin, tanden poetsen, lectuur, familiegebed (hier bidden we voor jullie!)
20u00 : we stappen in onze klamboes. *Bon lanmwit!*

Het hijsen van de vlag

De spirituele bladzijde : Hier ben ik Heer, ik kom uw wil doen

Dit woord dat Pierre ontvangen heeft, draagt ons iedere dag. De Heer vormt ons, schaaft ons bij op sommige momenten, op deze weg waar hij ons gestuurd heeft.

Onze missies worden intensiever, ons ritme begint te lijken op dit van in Frankrijk. We moeten dus alert zijn om onszelf niet te verliezen in westers activisme en in God blijven...

We hebben de vreugde gehad om onze correspondenten voor Haïti, Eric en Odile Chevallier, te ontvangen.

Als leden van de gemeenschap Emmanuel, zijn zij uitgezonden om de vrijwilligers ter plaatse te bezoeken en zich ervan te vergewissen dat alles goed gaat op persoonlijk vlak en met de lokale partner. (CHR en Zusters van Cluny).

Zij hebben eveneens een gemeenschapsweekend geanimeerd. Het thema was het engagement van Daphrose en Cyprien Rugamba, martelaarsechtpaar, stichters van de Emmanuel-gemeenschap in Ruanda. Dit echtpaar, dat ontrouw en verstoting gekend heeft, is een levende getuigenis van barmhartigheid, vergeving en kracht van het gebed. De bekering van Cyprien heeft in hun leven een omwenteling teweeg gebracht, en hen aangezet om Christus te verkondigen en voor vergeving te pleiten in een land als Ruanda, dat verscheurd is door de genocide. Diep gehecht aan Christus en aan de sacramenten hebben zij openlijk durven evangeliseren in een land in oorlog, niet bevreesd voor hun leven, helemaal toegewijd aan Gods wil... tijdens hun dagelijkse aanbiddingstijd zijn ze vermoord, samen met 6 van hun 10 kinderen... De vruchten van hun offer zijn zeer groot : De Emmanuel-gemeenschap in Ruanda is na Frankrijk, de grootste ter wereld.

We werden zeer geraakt door hun levensgeschiedenis, hun koppel, hun geworteld zijn in Christus. We hebben de urgentie om te evangeliseren ten volle ingezien, niet als een plicht of uit proselitisme, maar omdat wij het Geloof gekregen hebben als geschenk dat we niet voor ons kunnen houden. Deze getuigen van onze tijd, die in een gekweld land leefden, komen ons tegemoet in ons dagelijks leven in Haïti. Het is de radicaliteit van hun offer dat zò vruchtbaar is. Dit brengt ons terug naar onze eigenste evangelisatie... Hoe getuigen wij van de weldaden die de Heer aan ons doet? Zien we nog de weldaden die de Heer aan ons doet, of zijn we zo blasé dat we ze niet meer zien? Zelfs in de radicale keuze die we maakten, komen we onszelf tegen! Het duurde niet lang of we namen de teugels zelf in handen ; het getuigenis van Daphrose en Cyprien herinnert er ons aan dat we moeten proberen om in de wereld te zijn zonder van de wereld te zijn. Ze hebben ons zelfs hun geheim gegeven : in God blijven, van Zijn Sacramenten leven, wortelen in Zijn Liefde zodat Hij zijn vuur in ons kan aansteken...

“Blijf in Mij zoals ik in U ben. Zoals de rank geen vrucht kan dragen los van de wijnstok, zo ook gij niet, los van Mij.

Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken.”

Joh. 15, 1-8

Besluit : Kenbe fè'm (*Behoud uw geloof in Mij*)

Na 6 maanden aanpassing, voelen we dat we geland zijn. We zijn in dit land gedoken, in onze missies, in onze roeping van vandaag.

Wij zullen allicht nooit volledig van hier zijn, maar het onthaal van de Haïtianen, onze inspanningen om hen te ontmoeten in hun dagelijks leven, om creools te spreken openen perspectieven. Of zoals onze promotie-peter Fabrice Hadjadj ons gezegd heeft : We zijn vertrokken naar de levensschool, we zullen een “handelen” en “zijn” terugvinden dat we in onze overvolle levens vergeten zijn. We leggen ons toe om het Geloof te bewaren, te stappen in de voetsporen van Christus en voor de rest ... met Gods Genade.

Dank om ons te vergezellen op deze weg...

Pierre, Anne-Claire, Elisabeth, Paul, Alix en Julie

Goede vasten aan iedereen !

